

РЕШЕНИЕ

№ 130

гр. К., 12.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – К., I. СЪСТАВ, в публично заседание на тринадесети септември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Веселина Ат. Кашикова Иванова

Членове: Мария К. Дановска
Васка Д. Халачева

при участието на секретаря Петя Хр. Михайлова
като разгледа докладваното от Васка Д. Халачева Въззивно гражданско дело
№ 20235100500171 по описа за 2023 година

Производство по реда на чл. 258 и сл. от ГПК.

С Решение № 114/27.03.2023 г., постановено по гр. д. № 1138/2022 г., Районен съд - К. е отхвърлил като неоснователен предявения от П. С. Д. против Л. Б. С., Н. Й. М., С. Ж. В., И. Х. Д., Н. Р. М., С. Х. К. и Д. Ж. Г., иск с правно основание чл.45 от ЗЗД за заплащане на сумата от 7 000 лева обезщетение за неимуществени вреди в резултат от причинени болки и страдания от накръняване на доброто име, негативно засягане на частта и достойнството, уронване на авторитета, в резултат на подаване на жалба до Министъра на образованието, РУО К., Община К., Общински съвет К., Омбудсман на Р. България, КТ „Подкрепа”, публикуването ѝ в местен вестник и в социалните мрежи. Със същото решение в полза на ответниците са присъдени разноски по делото за адвокатски хонорар.

Недоволна от решението е останала ищцата П. С. Д., която го обжалва изцяло като неправилно, постановено в нарушение на съдопроизводствените правила и необосновано. Излага съображения за пълно и главно доказване на исковата претенция. Твърди, че неправилно първоинстанционния съд приел за неустановено виновното поведение на ответниците, настъпилата вреда, размера на вредата, причинната връзка между действията на ответниците и настъпилата вреда. Моли съда да отмени изцяло обжалваното решение, вместо което да постанови ново, с което бъде уважена предявената искова претенция. Претендира присъждане на разноски и за двете съдебни инстанции.

В срока по чл. 263 от ГПК от ответниците по въззивната жалба Л. Б. С., Н. Й. М., С. Ж. В., И. Х. Д., Н. Р. М., С. Х. К. и Д. Ж. Г. не са подадени отговори на същата.

В съдебно заседание, жалбодателката, чрез процесуалния си представител, поддържа въззивната жалба по съображенията, изложени в същата. Представя списък на разноските по чл.80 от ГПК.

В съдебно заседание, ответниците по въззивната жалба Л. Б. С., Н. Й. М., С. Ж. В., И. Х. Д., Н. Р. М. и Д. Ж. Г., чрез процесуалния си представител, я оспорват изцяло, като неоснователна. Представят списък на разноските по чл.80 от ГПК.

В съдебно заседание, ответницата по въззивната жалба С. Х. К., лично, желае

претенцията срещу нея да се отхвърли.

Въззивният съд, при извършената преценка на събраните по делото доказателства, по повод и във връзка с оплакванията, изложени от жалбодателката, приема следното:

Жалбата, като подадена в срок и от лице, имащо интерес от обжалването, се явява допустима, поради което следва да бъде разгледана по същество.

Съгласно разпоредбата на чл.269 от ГПК, въззивният съд проверява правилността на първоинстанционното решение само в рамките на релевираните оплаквания, а служебно следва да ограничи проверката си само за валидност, допустимост на решението в обжалваната част и спазване на императивните норми на материалния закон /т.1 на Тълкувателно решение № 1/09.12.2013 г. по тълк.д. № 1/2013 г., ОСГТК на ВКС/. При така очертаната рамка на въззивната проверка, настоящата инстанция намира процесното първоинстанционно решение за валидно и допустимо, а за да се произнесе относно неговата правилност, съобрази следното :

Първоинстанционното производство е образувано по подадена от ищцата П. С. Д. против ответниците Л. Б. С., Н. Й. М., С. Ж. В., И. Х. Д., Н. Р. М., С. Х. К. и Д. Ж. Г., искова молба, с която е предявен за разглеждане иск по чл.45 от ЗЗД за присъждане на обезщетение в размер на 7 000 лева за претърпени неимуществени вреди, изразяващи се в причинени болки и страдания от нахърняване на доброто име, негативно засягане на честта и достойнството, уронване на авторитета ѝ, в резултат на подадена жалба от 23.05.2022 г. до Министъра на образованието, РУО К., Община К., Общински съвет К., Омбудсман на Р. България, КТ „Подкрепа” и публикуването ѝ в местен вестник и в социалните мрежи, ведно със законната лихва, считано от предявяване на исковата молба - 12.09.2022 г. до окончателното изплащане на сумата.

В исковата си молба ищцата сочи, че причина за случилото ѝ се била подадена жалба и организиран протест от ответниците, недоволни от поведението ѝ като временно изпълняващ длъжността директор. Според твърденията им тя ги тормозила, обиждала, заплашвала ги с уволнение, принуждавала ги да напускат, не спазвала законовите изисквания за работа в детската градина, всявала страх дори и сред децата, наричала ги „тъпи“, „мързеливи“, „не сте велики учители“, „не е развила творческия си потенциал за 37 години, сега щяла да го развива“, като дори ги обиждала с физическите им белези, а също така разрешавала или отказвала отпуски на персонала според моментното си настроение и пр. В резултат на подадената жалба била обект на няколко проверки, резултатите от които опровергали твърденията в жалбата.

Мотивира претенцията си за обезщетение с довод и, че след публикациите се появили редица обидни коментари по неин адрес, станали достояние на семейството ѝ, на близки, приятели, колеги и познати. В исковата си молба сочи, че К. е малък град и информацията бързо се разпространява, поради което достигнала до вниманието на неопределен кръг хора. Тя изживяла душевен дискомфорт, нарушение на съня, претърпяла значителни неимуществени вреди, изразяващи се в нахърняване на доброто ѝ име, негативно засягане на честта и достойнството ѝ, уронване на авторитета ѝ като служител, заемащ ръководна длъжност, станала обект на подигравки. Случилото се се отразило негативно на отношенията ѝ с приятели и близки, които тя ограничила до минимум, чувствала се изключително потисната, с нежелание да общува. Последиците не били преживени, променил се начинът ѝ на живот и емоционалното ѝ състояние.

В срока по чл.131 от ГПК от ответниците е постъпил писмен отговор на исковата молба, с който същите оспорват да са извършили виновно и противоправно поведение, сочат, че се подписали на лист, без каквото ѝ да е изрично изявление или твърдение във връзка с жалбата и че са участвали в организиран от друго лице срещу ищцата протест. Отричат да са разпространявали изготвената срещу ищцата жалба чрез предаването ѝ на местен електронен вестник. Оспорват солидарната отговорност. Твърдят, че негативните оценки при спазване на ограниченията на чл.39, ал.2 от Конституцията на Р. България, представлявали коментар на фактите и не пораждали отговорност. В приложената към

исковата молба, неподписана от ответниците жалба до различни институции били посочени факти, свързани със създадена напрегната, лоша и нездравословна работна среда от ищцата, временно изпълняваща длъжността директор на ДГ „М.Г.“ в гр. К., и че на ответниците, като част от персонала на детската градина били известни някои от фактите, изложени в жалбата, както и че на ищцата било известно, че те не са съгласни със стила ѝ на ръководство и със създадения от нея психоклимат в трудовия колектив.

За да постанови обжалвания в настоящото въззивно производство съдебен акт, първоинстанционният съд е приел, че е останало недоказано наличието на противоправно деяние, наличието на претендираните като настъпили за ищцата вреди и причинната връзка между тях.

В аспекта на изложеното до тук, в настоящото производство не са спорни обстоятелствата, че на 26.11.2021 г. въззивницата П. С. е назначена за временно изпълняващ длъжността директор на ДГ „М.Г.“ в гр. К., както и че на 18.07.2022 г. е организиран протест пред детската градина, който е отразен от местните медии.

Приети по делото са приложените към исковата молба в заверени копия: неподписана жалба от педагогически и непедagogически персонал на ДГ „М.Г.“ –гр. К., адресирана до Министъра на образованието и науката, с копия до РУО - К., до Община К., до Общ.С- К., до Омбудсман на Р. България, до КТ „Подкрепа“, състояща се от 3 страници; отделна страница/ненаименована/, съдържаща саморъчно изписани 11 имена на лица, срещу които са положени подписи, като в този списък 7 от изписаните имена съвпадат с имената на ответниците; извадки от интернет страница „BGVESTINET” -К. от 27.06.2022 г. и от 18.06.2022 г.; БНР-Радио К. от 16.08.2022 г.; от интернет сайт от 16.08.2022 г. и от интернет страница на „Нов живот“ от 11.09.2022 г. От прочита на така цитираната жалба се установява, че в същата се изразява безпокойство от създадена в детската градина напрегната, лоша и нездравословна работна среда и непримирими противоречия между персонала и ВИД директор- ищцата П. С., като в 12 точки са посочени конкретни примери на поведение на страните по тези взаимоотношения и завършва с молба, до обявяване на конкурс за директор на ДГ да бъде назначен човек, при който педагогическия и непедagogически персонал да може да работи спокойно, без страх, без паника, в среда в която няма обиди, принуда и непрекъснати заплахи за уволнение.

От приложената от Община К. преписка се установява, че цитираната жалба е входирана в общината под № 29-01-236/23.05.2022 г., в МОН под № 18-287/.05.2022 г. и при Омбудсман на РБ под № 4575/04.07.2022 г. Установява се, че по повод на същата Кметът на Община К., като компетентен орган, е издал Заповеди № № 652/02.06.2022 г. и 682/16.06.2022 г. за извършване от назначена от него комисия на проверка на място в детската градина за изясняване на обстоятелствата и фактите по изнесените в жалбата твърдения. От изготвения по този повод Констативен протокол от 27.06.2022 г., се установява, че комисията е посочила, че при проведени многократни разговори със служители от персонала на различни нива и групи родители, част от тях са заявили недоволство от управлението на директорката и споделили за нарушения психоклимат, за авторитарния стил на управление на ВИД директорката, за непрестанния стрес и напрежение в колектива. Посочено е, че тревога буди фактът, че в това се вълечат и родители на деца, посещаващи детското заведение. Посочено е още, но и че немалка част от служителите отдават напрежението на новите изисквания и ред, установен от новия директор, в което не откриват нищо нередно. Изложена е и констатация, че в хода на проверката са открити пропуски в действията и на директора и на персонала, и са дадени конкретни препоръки в тези аспекти. Установява се също, че по повод процесната жалба с вх.№ Ж-9/23.05.2022 г. и сходна жалба, депозирана от група родители, са извършени проверки и от РУО, чиито констатации са отразени в приети по делото в заверени копия Констативни протоколи №№ КДО2-84/ 25.08.2022 г. и КДО4-12/22.06.2022 г., като и в двата протокола е отразена констатация, съвпадаща и с изложеното в жалбата твърдение, че от момента на встъпване на ВИД директор С. четирима служители са напуснали детското заведение и двама служители са били в продължителен неплатен отпуск по тяхно желание.

В производството са събрани и гласни доказателства на две групи свидетели- на ищцовата страна и на ответниците, от разпита на които в производството се налага извод за съществуване на напрежение в отношенията на директорката с част от персонала на детската градина, което според първата група свидетели /С. и Е./ това се дължи на въведената от ВИД директор- ищца нова организация на работа с нови изисквания на ред, дисциплина и чистота, каквито до този момент в ДГ не съществували, а според втората група свидетели се дължи на авторитарното поведение на ищцата в качеството ѝ на ВИД директор, изразяващо се в поддържане у персонала на страх, стрес и напрежение /според св. Г./, наличие на викове, крясъци и заплахи /според св. Д./, използване на изрази – „не можеш да си вършиш работата“, „търси си друга работа“, „ще те уволня“ /според св.З./ и използване на обиди към персонала – „тъпи“ и „мързеливи“ /според св.Д./.

При така установената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи:

Отговорност за непозволено увреждане носят физически лица, които са причинили вреда, чрез свои виновни действия или бездействия. Тази отговорност се поражда с оглед основното задължение на всеки да не вреди другиму. За да бъде основателен искът по чл. 45 от ЗЗД, следва да се установи наличието на елементите от фактическия му състав: осъществено противоправно деяние (действие или бездействие), вина, вреда и причинна връзка между противоправното и виновно поведение на дееца и настъпилите вреди. За да прецени основателността на предявената искова претенция и настоящата инстанция дължи преценка на доводите, с които е сезирана относно отговорността за непозволено увреждане, предполагаща вреди от деяние, което е неправомерно.

Право на всеки гражданин е да сезира компетентните органи с искане за защита на правата му, когато счита, че те са застрашени или накърнени от друго или да уведоми за извършено укоримо действие.

В съдебната практика, в частност в Определение № 17 от 10.01.2011 г., постановено по гр. д. № 849/2010 г. по описа на IV г. о., ГК на ВКС, е прието, че сезирането на надлежните органи на властта с искане за защита на лични права и интереси, не съставлява противоправно действие. В производството, както беше казано, е безспорно наличието на писмена жалба от 3 страници, адресирана до Министъра на образованието и науката, с копия до РУО- К., до Община К., до Общински съвет -К., до Омбудсман на Р. България, до КТ „Подкрепа“, която е неподписана и към нея е приложен лист, който съдържа имената и подписите на 11 лица, без каквото и да било направено върху листа изрично изявление или твърдение във връзка с жалбата. Настоящият съд обсъждайки и хипотезата, че този лист е приложение към жалбата, приема, че тези 11 лица са упражнили правото си да сигнализират компетентните органи, търсейки защита на накърнени си права. Както беше вече цитирано в процесната жалба е изразено безпокойство от създадена в детската градина напрегната, лоша и нездравословна работна среда и непримирими противоречия между персонала и ВИД директор- ищцата П. С. и завършва с молба, до обявяване на конкурс за директор на ДГ да бъде назначен човек, при който педагогическия и непедагогически персонал да може да работи спокойно, без страх, без паника, в среда в която няма обиди, принуда и непрекъснати заплахи за уволнение, т.е. с нея е изразено недоволство от психоклимата в детската градина и е потърсено съдействие за възстановяването му, т.е. упражнена е законово установена възможност по чл. 45 от Конституцията на Р. България.

При упражняване на това си право гражданите могат да твърдят определени факти, които подлежат на оценка по отношение на тяхната достоверност и в зависимост от резултата от тази проверка се носи отговорност за причинени вреди или до освобождаване от такава. Извършените действия, във връзка с подадената жалба биха могли да представляват деликт само, ако се установи злоупотреба с право, а такава е налице, когато целта на подаването на жалбата е не да се проверят изложените обстоятелства и да бъдат взети необходимите мерки, а когато въпреки знанието, че обстоятелствата са неверни, се подава жалба за да се навреди другиму или за да накърни друг обществен интерес. В този смисъл е и константната съдебна практика, обективизирана и в Решение № 758/11.02.11г., постановено по гр. д. № 1243/2009 г. по описа на IV г.о., ГК на ВКС, Решение №

245/05.11.2014 г., постановено по гр. д. № 1734/14 г. по описа на III г.о., ГК на ВКС, и която настоящият съдебен състав напълно споделя.

От анализа на събраните по делото писмени и гласни доказателства относно твърденията, изложени в жалбата, които са предмет на производство, настоящата инстанция приема, че ответниците са имали субективната увереност, че твърденията отговарят на действителността, поради което и са ги изложили с цел обстоятелствата да бъдат проверени и да се вземат необходимите мерки от компетентните органи, т. е. не може да се направи извод за недобросъвестно и неправомерно поведение. В случая нямаме злоупотреба с право, а искане за съдействие и защитата чрез подадена жалба, в резултат на която са извършени целените с нея проверки. Още повече, че в производството е установено, че в резултат на депозираната жалба и извършени от комисия, назначена от Кмета на Община К. проверки действително са констатирани нарушения в психоклимата в детската градина –наличие на стрес и напрежение в персонала на детската градина и авторитарния стил на управление на изпълняващата ВИД директор-ищца. Нещо повече, тази проверка е приключила и с конкретни препоръки за преодоляване на констатираното. А и от извършените в резултат на процесната жалба проверки от РУО –К., е констатирано изложено в жалбата обстоятелство, че от момента на встъпване на ВИД директор С. /от 26.11.21 г. и до 22.06.2022 г.,т.е., в период от около шест месеца/, по свое желание четирима служители са напуснали детското заведение, а още двама служители са излезли в продължителен неплатен отпуск.

Поради изложеното подаването на процесната жалба не представлява неправомерно действие и не може да се тълкува като действие, предназначено да причини вреди на ищцата. А след като не се установява наличието на първият и основен елемент от фактическия състав на деликта, за ищцата не е възникнало материалното право на обезщетение за вреди, поради което предявената искова претенция правилно е отхвърлена като неоснователна.

С оглед неоснователността на въззивната жалба, неоснователна е и претенцията на жалбодателката за разноски по делото. При този изход на въззивното производство обаче, ответниците по въззивната жалба Л. Б. С., Н. Й. М., С. Ж. В., И. Х. Д., Н. Р. М. и Д. Ж. Г., които са направили изрично искане за това, имат право на разноски, като съгласно приложения по чл.80 от ГПК списък, им се следват такива в доказвания размер от по 480 лева с ДДС за адвокатско възнаграждение за въззивната инстанция .

Водим от горното, въззивният съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 114/27.03.2023 г. , постановено по гр. д. № 1138/2022 г. по описа на Районен съд – К..

ОСЪЖДА П. С. Д., с ЕГН *****, адрес: гр. К., ул. „Е. Й.” № 12, ет.3, ап.13, да заплати на Л. Б. С., ЕГН *****, адрес: гр. К., кв. „В.”, бл.13, вх.Б, ап.27, адвокатско възнаграждение в размер 480 лева за въззивната инстанция.

ОСЪЖДА П. С. Д., с ЕГН *****, адрес: гр. К., ул. „Е. Й.” № 12, ет.3, ап.13, да заплати на Н. Й. М., с ЕГН *****, адрес: гр. К., ул. „З.к.” № 15, адвокатско възнаграждение в размер 480 лева за въззивната инстанция.

ОСЪЖДА П. С. Д., с ЕГН *****, адрес: гр. К., ул. „Е. Й.” № 12, ет.3, ап.13, да заплати на С. Ж. В., с ЕГН *****, адрес: гр. К., ул. „М.” № 6, адвокатско възнаграждение в размер 480 лева за въззивната инстанция.

ОСЪЖДА П. С. Д., с ЕГН *****, адрес: гр. К., ул. „Е. Й.” № 12, ет.3, ап.13, да заплати на И. Х. Д., с ЕГН *****, адрес: гр. К., ул. „И.В.” № 71, адвокатско възнаграждение в размер 480 лева за въззивната инстанция.

ОСЪЖДА П. С. Д., с ЕГН *****, адрес: гр. К., ул. „Е. Й.” № 12, ет.3, ап.13, да заплати на Н. Р. М., с ЕГН *****, адрес: с. Н. № 51, общ. К., адвокатско

възнаграждение в размер 480 лева за въззивната инстанция.

ОСЪЖДА П. С. Д., с ЕГН *****, адрес: гр. К., ул. „Е. Й.” № 12, ет.3, ап.13, да заплати на Д. Ж. Г., с ЕГН *****, адрес: гр. К., бул. Б., бл. „Ч.“ № 3, ап.12, адвокатско възнаграждение в размер 480 лева за въззивната инстанция.

Решението подлежи на касационно обжалване пред ВКС, в едномесечен срок от връчването му на страните, при условията на чл.280 от ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____